

ХРИСТО ПОЩАКОВ

КУТИЯТА НА ПАНДОРА

chitanka.info

Застинал в неизменната си поза, фараонът повдигна жезъла си и даде знак на стражата да пропусне пратеника. В залата припряно влезе тъмнокож нубиец, доближи се до трона и се просна на пода. Беше личният вестonosец на Нахубад, един от прославените военачалници в царството. По тялото му блестяха ситни капчици пот, лицето му издаваше прекомерна умора. С лек жест Фараонът го подкани да стане и пое от ръцете му навитият на руло папирус. Разчупи печата му, разгъна го и се зачете в него. Постепенно по каменното му лице се появи израз на удивление.

— Намерете главния жрец — нареди той на слугите, скупчени в дъното на залата. — Знаете къде да го търсите, веднага да дойде при мене!

Фараонът се замисли и сякаш не забелязваше все още стоящия пред него в приведена поза човек.

— Какво ще заповядате, господарю? — осмели се да го попита по някое време тъмнокожия мъж.

— Отивай да се нахраниш и бъди готов да те повикам отново — прекъсна разсъжденията си фараонът.

Все така приведен, нубиецът отстъпи назад и изчезна от полезрението му.

В тронната зала се появи главният жрец. Направи лек поклон и темето на бръснатата му глава лъсна под слънчевия лъч, преминал през един от горните отвори на огромното помещение. Фараонът го огледа внимателно и го подкани да се доближи. След това му подаде съобщението.

— Прочети какви вести ми изпраща Нахубад — нареди властно. — Ти, най-ученият в царството ми, трябва да намериш обяснение за това, което се е случило.

Докато жрецът четеше, царят на царете с неприкрито злорадство следеше израза на лицето му. По челото на бръснатата глава под трона му се появяваха все повече бръчки.

— Е, Амох, какво ти е мнението? — попита фараонът.

— Ако става дума за гигантско яйце, господарю, такова може да бъде снесено само от птицата Рох. Но досега не съм чувал такива яйца да падат от небето и от тях да се излюпват черни кутии.

— Отговорът ти не е убедителен. Хей, вие, веднага доведете вестonosеца!

В очите на жреца се появи злобно пламъче и той бързо притвори клепачи, за да го прикрие. „Някой ден ще ти видя сметката“ — помисли и лицето му придоби възможно най-благочестивото изражение.

Нубиецът се появи в залата, прикривайки с ръце устата си, която все още дъвчеше нещо. Успя да го преглътне и застина в подобаващия за ранга му поза.

— Ще се върнеш в лагера на Нахубад — заповяда му фараонът. — Ще му предадеш моите поздрави, а Амох ще те придружава. Там, на място, той ще добие повече познания за яйцето на птицата Рох, както и за това, което се е излюпило от него. Вземете със себе си достатъчно камили, роби и войни. И нека лицесияйният Ра ви закриля по пътя.

Фараонът се отпусна на трона си, застина в обичайната си поза и очите му се притвориха. Визитите бяха приключили. Нубиецът и Амох се оттеглиха — единият с благоговение към великия си господар, а другият с гореща ненавист към него, породена от изминалите контакти в миналото.

Когато слънцето се скри зад хоризонта, малък керван, предвождон от нубиеца напусна престолния град и се отправи на югозапад. Не мина много време и стройните силуети на палмите останаха някъде назад, а зеленината под копитата на камилите се стопи в сухия шепот на пясъка. В ясното небе се появиха ярки звезди и ставаше все по-студено. Амох се опита да се намести по-удобно върху богато орнаментираното седло и се опита да заспи. Околната тишина се нарушаваше само от удар на камшик върху гърба на някой роб и леко потракване на оръжие.

Керванът вървя десет дни, понякога слабо променяше посоката си. На няколко пъти се спира в малки оазиси, за да се запаси с храна и да напои камилите. Устните на Амох изпръхнаха, очите му бяха зачервени от досега със ситния като пудра прах, който се носеше от вятъра. На единайсетия ден, пред погледите на уморените пътници се появи зеленина, всред която се виждаха белите петна на шатрите на лагера на Нахубад. Не бяха преполвили разстоянието дотам, когато забелязаха, че към тях тича някакъв човек. С приближаването му, дочуха виковете, които издаваше.

— Нещастие, господарю, голямо нещастие! — крещеше той, познал в бялата камила на Амох пристигането на важна особа. — Небето ни изпрати смърт и безумие, не се приближавайте повече! В лагера има само мъртви и полудели.

— Виждам, че още си жив — отбеляза главният жрец. — На какво се дължи?

— Бях в охраната на лагера, достатъчно далече от ужасния демон.

— Кого назоваваш демон, нещастни страхливецо? — просъска Амох.

— Черното нещо, господарю. То се излюпи от яйцето, което падна от небесата.

— Как изглеждаше? Защо толкова си уплашен?

— Приличаше на голяма кутия. Два лакета дълга, един широка и половин дебела. Всеки, който беше в досег с нея бе обладан от безумие и после умря с пяна на устата.

— Колко души останахте живи?

— Десетина от охраната и тридесет роби — отвърна войникът. — Както обясних, ние бяхме на пост в покрайнините на оазиса, а яйцето падна в средата му. Видяхме ярка светлина, после усетихме удар в почвата и накрая забелязахме изровения трап. Както разбрах, пукнатата черупка лежала на дъното му, от нея се появил демонът и увиснал отгоре й. Нахубад първи се приближил до ямата и се надвесил над нейния ръб. После се върнал в шатрата си и написал вестта до нашия владетел, изпратена по нубиеца. Аз го видях отдалече. Когато сенките на дърветата станаха съвсем малки, той се затича из лагера като се кикотеше, след това започна да крещи и при залез слънце умря в страшни мъки.

— Кога падна яйцето?

— На зазоряване.

— Как загинаха останалите?

— Погуби ги любопитството. Окуражени от действията на Нахубад, някои докосваха черния предмет, а един дори се смъкна в трапа и го извади навън. Каза, че не тежал много. По това време никой не знаеше с какво си имаме работа. Аз и другарите ми ги наблюдавахме отдалече, защото не трябваше да напускаме постовете си, а робите носеха вода, сечаха дърва и приготвяха храна за

войниците. До сутринта всички, които се бяха докосвали до нечистата сила умряха. Преди кончината им те говореха несвързано и не съзнаваха какво вършат. Не се доближавайте до демона, господарю! Много е опасно!

— Ще се вслушам в съвета ти. Връщай се в лагера и доведи останалите живи при мене! — заповяда жрецът с ехидна усмивка. — Освен това ще направим подарък на великия фараон — промърмори едва чуто. — Ще му поднесем жива нечиста сила, сигурно ще остане доволен — процеди той през зъби, след това се огледа и се провикна към един от робите: — Хей, ти, ела насам! Тръгвай след оня младия, придружи го до лагера и донеси черното нещо, което ще ти покаже. На връщане ще следваш кервана на петдесет камили разстояние.

— Милост, господарю, без да искам чух разговора ви! — извика робът и зарови глава в пясъка пред Амох.

— Милостта е за свободните хора, не за робите — отвърна презрително жрецът. — Нубиецо, накарай го да изпълни заповедта ми!

Тъмнокожият мъж се приближи и камшикът му със свистене се стовари върху гърба на нещастния човек. След повторението на действието робът измъкна главата си от пясъка и се затича към оазиса. По пътя към него срещна група от себеподобни, които го изгледаха недоумяващо. Мъжът, който ги предвождаше размени няколко думи с него и му посочи нещо.

Амох втрънчено се взираше в белите шатри на опустелия лагер. Изпратеният от него роб изчезна между тях и не след дълго отново се появи. Беше нарамил черен предмет, чиито полирани стени отразяваха слънцето. Яростните лъчи на светилото се вливаха в пясъка, горещината ставаше нетърпима.

— Да тръгваме обратно — нареди Амох.

Камилите бавно се заклатушкаха в указаната посока. Скоро над пясъците се появи мараня и скорпионите се изпокриха по дупките си. Помъкнал черната кутия, робът следваше кервана на указаното разстояние. Понякога се препъваше, после успяваше да възстанови равномерните си крачки. Устните му се мърдаха, полъхът на вятъра донасяше непознатите думи на тъжна песен.

Слънцето не бе стигнало до зенита си, когато той спря да пее, нададе неистов крясък и захвърли товара си, който застина над нажежената повърхност. След това заподскача около него с неистови

разкривени движения и не след дълго се строполи върху парещия пясък. Сгърченото му тяло не показваше признаци на живот.

— Продължи с носенето! — заповяда жрецът на друг роб. — Ти ще си следващият.

Човекът беше стар и свикнал с робството. Без да дочака ударите на камшика наведе глава и като покорно добиче се отправи към трупа на събрата си. Стигна до него, наведе се, повдигна злокобния предмет и го постави на рамото си. Керванът отново потегли.

На единайсетия ден от тръгването му от злополучния лагер, съставът му бе намалял силно. С изгрева на слънцето беше умрял и последният роб, но пред него се извисяваха внушителните храмови сгради на столицата.

— Остани тук и пази демона от разстояние — заповяда жрецът на нубиеца. — Аз ще известя великия фараон за пристигането ни.

* * *

Свел глава в знак на почит, Амох се намираше в тронната зала, а всемогъщият владетел го наблюдаваше с обичайната си саркастична усмивка.

— Е, служителю на лъчезарния Ра, какви вести ми носиш? Ти служиш и на останалите богове, затова си толкова умен. Започвай! — ехидно го подкани фараонът.

— Вестите са добри и лоши. С кои да започна?

— С лошите. Добрите са за края.

— Вече се знае, че вероятно гигантската птица Рох е снесла яйце, от което се е излюпил демон. Той е убил Нахубад и войската му. Докато пренасях нечистата сила през пустинята и неговите останали роби, и моите измряха. Добрите вести са, че отрядът, с който тръгнах е невредим, камилите са здрави, а демонът се намира в близост до стените на града и е в твоята власт, о велики господарю. Ако пожелаеш, можеш да го видиш.

Фараонът се вгледа в напрегнатия израз на Амох и го озари конкретна догадка. Постепенно тя се превърна в усещане за опасност.

— Демоните, Амох, не са за живите, а за мъртвите. След като си успял да плениш един от тях, ще бъде най-добре да го поставиш в

погребалната ми камера. Нека пази тленните ми останки от крадци и нежелани посещения. Знаеш, че вече тя вече е готова.

— За да се добера до нея, ще ми трябват двайсетина роби, царю на царете. Тези, които тръгнаха с мене, вече не са между живите.

— Защото измряха по пътя, докато носеха демона ли? — злорадо попита фараонът. — Както и да е. Вземи колкото са ти необходими. И запомни какво ти казах: злокобното същество ще пази вечното ми убежище.

Изтръпнал от притеснение, главният жрец излезе от тронната зала. Великият владетел наистина бе всемогъщ. Притежаваше шпиони и съгледвачи, отгатваше най-малкото намерение на всеки. Загрижен за бъдещата си съдба, Амох се отправи към собствените си покои. „За да бъдеш и най-вече да останеш фараон, наистина трябва да си много умен“ — разсъждаваше той по пътя. След всяка измината стъпка, недоулетворените му амбиции го напускаха, освобождавайки място на животински страх.

* * *

— Поразително! — възкликна доктор Абдул Хамад. — Мислехме, че долината на царете е проверена до сантиметър, а тя ни поднася нова изненада. Отдавна се считаше, че тук всички гробници са или открити, или ограбени, а ето че се натъкнахме на съвсем нова. Умело замаскираният вход е зазидан със същия скален материал и само благодарение на вас Бартън, както и на вашата съвършена техника, ние се изправихме пред нова вълнуваща тайна. Изглежда сме открили погребение на фараон от първа династия, но предстои да го изясним.

Работниците разчистваха останките от камъни, разсипани по пода на входната галерия. През пробития отовор се забелязваше дълъг коридор, прекъснат от стъпала, които водеха надолу и се губеха в мрака на неизвестното. Пред откритието се намираха група от журналисти, които нетърпеливо размахваха диктофони и видеокамери. Скоро в откритата галерия бе вкарано осветление, оказа се, че след първоначалният си вход, тя се увеличава по размери. Беше покрита със стенописи, сякаш направени вчера, а символиката им беше

внушителна. Изминалите хилядолетия бяха преминали покрай тях незабелязани.

Доктор Хамид и придружаващите го археолози с благоговение пристъпваха по древните каменни плочи и се любуваха на сцените, изобразени по стените. Живописният тунел ги отведе до масивна, обкована със злато врата. Върху боядисаната ѝ в синьо повърхност личаха редици от йероглифи и докторът бавно прочете първите:

„Този, който обезпокои свещеният покой на фараона, ще бъде обзет от безумие и ще умре“.

Помещението се разтърси от смеха на присъстващите.

— Прилича на проклятието в гробницата на Тутанкамон — заяви Бартън. — През миналия век то е било обект на доста дискусии. И има причина, защото в продължение на няколко години голяма част от откривателите са измрели, впоследствие същата участ е постигнала и останалите. Оказало се е, че погребалната камера е била заражена с особено устойчив за времето си микроб, който причинявал болест от вида на токсиплазмозата, която водела до летален изход. Съвременната медицина е в състояние да предприеме всички необходими мерки, но все пак ви съветвам да направим огледа с повишено внимание и да не се допираме до никакъв предмет.

Никой от околните не се вслуша в призива му, вниманието им бе погълнато от действията на доктор Хамад, който действуваше върху простия механизъм за отваряне на древната врата. И тя се отвори. В цялото си величие, под светлината на ярки преносими лампи, пред тях се появи саркофаг, покрит със златни орнаменти. Върху капакът му бе поставен черен продълговат предмет, чиито полирани стени блестяха. Камерата бе изпълнена с прекрасни вещи, тъкани и произведения на изкуството, предназначени да съпътствуват фараона в отвъдния свят. Изглеждаха като току-що произведени.

Въпреки смайващата гледка, Бартън внезапно усети необясним ужас, проби си път през околните и се затича към изхода на гробницата. Едва излязъл навън, върху него се нахвърлиха журналистите.

— Какво видяхте? — попита го набит здравеняк, който беше успял да избути останалите.

— Гледката беше фантастична. Нямам думи да я опиша! — възкликна той. — Открихме нов шедевър на миналото.

— Кога ще можем да го заснемем? — попита суховат човек с щръкнала като четка коса.

— Не зная. Може би след няколко дена. Съществуват известни формалности, които са задължителни. Изготвяне на опис на намерените предмети, биологични изследвания, консервация, поставяне на климатична инсталация, охранителна система, постоянно осветление и така нататък. След това се очакват нарежданията на официалната институция, намеса на международни органи и други бюрократични формалности. Съжалявам, ще трябва да проявите търпение.

Лицата на журналистите помръкнаха, но въпреки разочарованието останаха на поста си.

След около два часа, Бартън почувства остра болка в темето си. Бръкна машинално в пътната си чанта, взе туба с разтворим аспирин, извади таблетка и я разтвори във вода. Изгълта течността, после отпи глътка кафе от походния си термос. Въпреки взетите мерки, болката ставаше все по-нетърпима. Започна да усеща нетърпим натиск в главата си и преди да изгуби съзнание успя да забележи разкривената физиономия на доктор Хамад, който неистово размахвайки ръце излизаше от входа към погребалната камера. От устата му се разнасяха нечленоразделни звуци.

— Отмъщението на фараона — промълви Бартън и се строполи на земята.

Излезлият от гробницата доктор пробяга стотина метра и направи същото. Един от журналистите го настигна, повдигна китката на ръката му и се опита да напипа пулс. Нямаше такъв.

Успял да преодолее охраната, суховатият журналист се вмъкна във входа на галерията и продължи да тича във вътрешността ѝ. Гледката в погребалната камера го ужаси. Налягали в неестествени пози, по пода ѝ лежаха телата на археолозите, само един от тях даваше признаци на живот. Той втренчи в него безумния си поглед и по устните му се появи пана. Репортерът изкрещя от ужас и хукна обратно към изхода.

* * *

Бартън се събуди мъчително, имаше чувството, че излиза от нещо тъмно и безформено, лишено от сънища. Белите стени на стаята и блестящите метални части на леглото му го подсетиха, че се намира в болница. Един след друг спомените от последните събития възникваха в съзнанието му. Докато подреждаше мислите си, вратата срещу него се отвори и пропусна едър мъж с посивяла коса.

— Казвам се Златински — представи се той. — Ралф Златински. Специален пратеник на ЮНЕСКО по изясняване на странния случай. Сменял съм доста професии, специализирал съм и социология, но изброяването на придобитите титли едва ли има голямо значение. Следящите здравето ви системи показаха, че вече сте в състояние да проведем малък разговор. Вие сте късметлия. Когато са ви докарали тук, пулсът и биополето ви са били на изчезване, а жизнените ви функции са били сведени до минимум. В продължение на две седмици сте били жив труп. Но в крайна сметка имам честа да разговарям с единствения жив посетител на гробницата. Ще ви помоля да ми разкажете с най-малки подробности вашите впечатления.

Бавно и със запъване, Бартън започна да описва спомените си. Пристигналият при него се оказа добър слушател и не го прекъсваше. След като завърши, той стисна челюсти и изразът на лицето му показваше вътрешно напрежение. Накрая го попита:

— Как мислите? Каква беше причината да изпитате чувство на силна уплаха? Помъчете си да ми отговорите.

Бартън изпадна в затруднение. Спомни си за отварянето на вратата на гробницата и за написаното пред нея проклятие. След това беше последвала почудата от необикновения разкош на вътрешността ѝ, и какво още? Да, отблясъците от продълговатия черен предмет положен върху капака на саркофага, които сякаш фиксираха погледа му.

— Струва ми се, че се загледах в нещо, което приличаше на голяма черна кутия, която отразяваше светлината и не се вписваше в околната обстановка — отвърна той. — Приличаше на предмет, направен в наши дни.

— Благодаря за информацията, беше ми крайно необходима — каза Златински и се сбогува с него.

* * *

Роботът трмаво напредваше към погребалната камера, а екипът, който го управляваше внимателно следеше предаването от него цветно изображение. Механичното копие на човек стигна до сарофага и внимателно пое с манипулаторите си черния предмет.

— Направи рентгенов анализ! — нареди операторът-

На екрана пред него се появи неясно петно. Материалът бе непроницаем за лъчите.

— Вземи проба от материала! — последва нова заповед.

От десния манипулатор на робота се подаде сверло, което въртейки се, се насочи към гладката повърхност. На екраните в импровизирания наблюдателен пункт избухна ярко сияние. Изскочилият от манипулатора инструмент спря въртенето си и се прибра обратно.

— Продължавай операцията! — извика операторът.

Роботът не реагира. Обърна се и понесе предмета към изхода.

— Престани да се движиш! — последва нова заповед.

Снабдената с точна програма машина продължи пътя си, без да се подчини на командата. Когато излезе от галерията и се насоча към тях, операторът и асистентите му се разбягаха. Роботът постави черната кутия на земята, след това се отправи към временната постройка и с отмерени движения започна да я унищожава. Привършил с безмислената си на пръв поглед дейност се върна обратно, пое предишният си товар и закрачи към пустинята.

* * *

Пясъкът равномерно хрустеше под тежките стъпки на металното човекоподобно. След като го забеляза, пилотът на хеликоптера насочи лазерния си прицел към него, с намерение да го унищожи. В същия миг от черната кутия, лежаща върху манипулаторите на робота излезе зелен лъч, който преряза летящата машина на две части, които докато се въртяха из въздуха, избухнаха в пламъци.

В близката военовъздушна база бе дадена бойна тревога. Супер изстребител се издигна вертикално, достигна „таван“ от 14000 метра, направи широк завои, постигна четворна свръхзвукова скорост, засече целта и изстреля две ракети с „умни“ бойни глави, чиито миникомпютри осигуряваха точно попадение. На километър от тялото на робота, ракетите се отклониха и експлодираха някъде в пустинята. Кутията изпусна нов зелен лъч и на около триста километра от нея, пилотът на изстребителя се принуди да катапултира.

Роботът се насочи към енергийната централа на града, който се намираше на двайсетина километра от него, а пътят му пресичаше територията на военната база. Докато там цареше пълно объркване, на комуникационният екран на шефа ѝ възникна лицето на Златински.

— Генерал Садек, незабавно прекратете военните действия. Ще получите заповед от вашия Генерален щаб. Не може да си представите какви нови бедствия ще ни сполетят, ако продължавате с атаките срещу робота. Черната кутия, която пренася е високо организирано, активиращо се устройство, което притежава и изкуствен интелект, създадено от извънземен разум. При всяка степен на заплаха, активацията му нараства адекватно, а с нея и бедите, произтичащи от това. Мисля, че устройството смуче неограничени енергийни запаси директно от вакуума, затова незабавно предприемете евакуация на военната база. Разполагам с пълномощия от вашето правителство, всеки момент ще получите необходимата заповед.

* * *

Роботът продължаваше да крачи равномерно, понесъл черната кутия върху манипулаторите си. От време на време тя потрепваше, той отпускате муталните си крайници и я оставяше да повиси във въздуха. След това отново я поемаше и продължаваше пътя си. Въпреки непонятните му действия, предаването на образа от спътниковите телекамери навяваше мисли за някаква неясна, но твърде опасна бъдеща заплаха.

Той пресече базата без инциденти, после премина по опустялата главна улица на града в съседство, не обърна внимание на енергийната станция и отново закрачи из пустинята.

Златински бе втренчил поглед в екрана пред него и внимателно наблюдаваше придвижването на двете изкуствени същества, намерили странна симбиоза. Изглежда носачът на черната кутия бе препрограмиран. Движението им бе очудващо със своята безмисленост, но може би се подчиняваше на някаква елементарна логика — вероятно зловещият предмет намерен в гробницата очакваше да срещне някаква съпротива.

Пред екраните в залата, намираща се в подземен бункер стояха военни, учени, представител на Генералния секретар на ООН и професор Нойман, известен с трудовете си по модели на нестандартното мислене, като и Златински. По някое време професорът се приближи към представителя на ЮНЕСКО и каза:

— Около десетина дни се намираме в обстановка на непрекъснато напрежение. Трябва да разбере вашето окончателно мнение. Предположенията ви разтърсиха световната научна общност и смутиха относително стабилното ни общество. Да си призная, и аз първоначално останах изумен. Съгласен съм, че агресивността на намерения в гробницата предмет не подлежи на съмнение, дори и причината на това поведение да се дължи на нас. Въпросът ми е какви действия ще приемем за в бъдеще и как ще се защитим, ако се наложи. Защо продължавате да твърдите, че така наречената „черна кутия“ има извънземен произход?

— Ще повторя хипотезата си придружена с нужните аргументи. Според мене си имаме работа с извънредно сложен в технологично отношение апарат, който мога да определя като съвършена бойна машина, кой знае как попаднала на Земята. Направена е от неизвестен за нас материал и е в състояние да черпи огромни количества енергия, тук може би имат думата физиците. Това страшно устройство притежава необикновена здравина, изминалите хиляди години не са му причинили външна или вътрешна повреда, нито са навредили на функциите му. Твърдо съм убеден, че черната кутия има извънземен произход. Произвеждането на подобно технологично чудо в древността е невъзможно, трудно е да се помисли за свръхцивилизации, населявали Земята преди познатата ни история. Нека да си представим нещо различно. Например две могъщи свръхразвити общества, заели огромни междузвездни територии, които попадат в конфликт едно с друго и започват да водят война. С

течение на времето средствата за взаимното им унищожение стават все по-изтънчени, дори си представям възможност за анихилиране на планети и превръщане на слънца в неутронни джуджета. Доста голяма част от човечеството все още плаща данък на наивната представа за извънземния дядо Коледа, който пристига при нас, недоразвитите и ни носи торби с подаръци, представляващи морални ценности и познания. Възможно е точно обратното. Представете си, че едната от тези две хипотетични свръхцивилизации стига до такава маниакалност в убийствата, че разпръсква като спори в космоса свършени машини за унищожение, които се активират при някаква минимална заплаха. И тъй като притежават интелект, който им позволява собствена преценка, активацията им нараства съобразно с по-голямата степен на заплаха, което ги подтиква към по-висока степен на адекватни действия. Склонен съм да приема такива машини като свръхинтелигентни, притежаващи хладен и безпощаден интелект. Мога да гадая за финала на такава междוזвездна война и дали тя изобщо е приключила. Хипотезата ми е неприятна, но дори в средата на нашия двайсет и първи век, ние все още не сме приключили с конфликтите помежду си. Какво да добавя още? Черната кутия притежава убийствено за човека излъчване, за щастие в определен радиус. Тя е в състояние да препрограмира друг изкуствен интелект и предполагам, че при по-висока степен на заплаха ще придобие самостоятелно движение в пространството, което я прави още по-опасна.

— Имате ли определен план за париране на действията ѝ? — попита професорът.

— Да. Не трябва да ѝ оказваме никаква съпротива, което ще намали степента ѝ на активация. Това ще доведе до липса на агресивни отговори и тя постепенно ще изпадне в състояние на статичност. Тогава ще помислим за новото ѝ погребение, както вече са го направили древните египтяни. В никакъв случай не трябва да допускаме нови човешки жертви.

— Не мислите ли, че по този начин ще се лишим от възможността да изследваме уникален технологичен продукт?

— Казах мнението си. На дадения етап на нашето собствено развитие, подобна идея може да докара само нови беди. Машината-убиец ще бъде погребана, но не и забравена за бъдещите поколения. Може би някой ден учените и военните, ако съществуват дотогава,

отново ще решат да извадят творението на Пандора. По принцип, не съм съгласен с вас.

Видимо недоволен, професор Нойман се върна при екрана си, а изражението на лицето му издаваше досада. Замени го представителя на Генералния секретар на ООН.

— Извинете — обърна се той към Златински. — Неволно дочух разговора ви и искам да ви попитам: по какъв начин възнамерявате да преустановите движението на робота?

— По възможно най-примитивния, който ще предотврати евентуална активация на машината за убийства. Разполагаме с достатъчно техника за да изкопаем в пясъците дълга и дълбока траншея — достатъчно далече пред предполагаемия маршрут на робота. Той ще се опита да я заобиколи и ще попадне в някой от предварително направените капани, представляващи замаскирани трапове. Така са постъпвали и първобитните хора при лов на едри диви животни.

* * *

Замисълът на Златински бе реализиран. Зад полукръга на дългата няколко километра траншея бяха изровени дваيسетина капана. Покриха ги с тънко пластмасово фолио, което бе замаскирано с пясък. Докато се извършваха тези операции, роботът продължаваше да се движи, без да променя посоката си. Въпреки високата херметичност на изкуствените му стави, финият като пудра прах, носен от вятъра, бе успял да проникне във вътрешността им. Движенията му ставаха все по-бавни, класът му на изработка не можеше да се сравнява с този на неговите събратя, работещи в лунните мини. Програмата му, промена от черната кутия не успя да го спаси от попадане в един от капаните. След като се озова на дъното му, зловещата машина, която беше понесъл, известно време се поклащаше над него, после бавно се успокои на нивото на дълбоката яма. Роботът се помъчи да се освободи от затвора си, но краката му още по-дълбоко затънаха в пясъка.

Във вътрешността на бункера се разнесоха въздишки на облекчение. Представителя на Генералния секретар отново се доближи до Златински и му стисна ръката.

— Дотук отлично се справихте с нелеката задача. Какво предлагате за в бъдеще? — попита го той.

— Да не допускаме и минимална активация на зловещия гост на Земята. Ще оставим пустинните ветрове да довършат нашата работа, след това съвсем внимателно ще просмукаме пясъка с епоксидни смеси и ще обградим опасния участък. С тези мерки, задачата ни ще бъде изпълнена.

Професор Нойман изгледа огромното червено слънце, което потъваше зад хоризонта на екрана пред него и сякаш отнасяше със себе си една от неразгаданите тайни на човечеството. Не му оставаше друго, освен да стане от мястото си и да се отправи към изхода от бункера, където никой не го очакваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.